



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Mgr. V. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, čj. MPSV-UM/10134/13/4S-OLK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 12. 2014, čj. 73 Ad 32/2013 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně dne 12. 11. 2012 požádala u Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Olomouci (dále jen „úřad práce“) o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, tato žádost byla prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2013 zamítnuta pro nesplnění podmínek pro jeho přiznání dle § 9 zákona č. 329/2011 Sb. O odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví označeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Konstatoval, že u žalobkyně nebylo prokázáno, že je osobou s těžkou vadou nosného nebo

pohybového ústrojí, ani s těžkou a hlubokou mentální retardací. Nejsou u ní tedy splněna kritéria stanovená zákonem č. 329/2011 Sb. pro poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

[2] Proti rozhodnutí stěžovatele podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterou soud shledal důvodnou, rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel si ve správním řízení neopatřil důkazy v potřebném rozsahu, aby byl prokázán skutečný stav věci, zejména zpochybnil posouzení zdravotního postižení žalobkyně. Podle jeho závěru je žalobkyně osobou, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 582/1991 Sb. těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a její zdravotní stav nevylučuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku, poskytovaného na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému, a že u ní jde o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. g) bodu 1 části I přílohy k citovanému zákonu, přitom nejde o zdravotní stav uvedený v písm. a) části II téže přílohy.

[3] Stěžovatel se proti rozsudku krajského soudu bránila včasnou kasační stížností, ve které namítla důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasil se závěrem soudního znalce, z jehož posudku vycházel krajský soud, dle kterého zdravotní postižení žalobkyně odpovídá postižení uvedenému pod písm. g) bodu 1 části I. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. Podle názoru stěžovatele není u žalobkyně splněna podmínka postižení tří a více funkčních celků, neboť jsou u ní těžce postiženy pouze dva funkční celky – obě dolní končetiny. Znalcem uváděné postižení páteře jako třetího funkčního celku není podloženo příslušným neurologickým ani ortopedickým korelátem. Podle odborných nálezů (MUDr. K. ze dne 18. 4. 2013, nemocnice Šumperk ze dne 13. 5. 2013) je postižení páteře maximálně středně těžké, spíše však lehčí. Ani postižení horních končetin nesplňuje kritérium těžkého funkčního postižení. K uvedeným tvrzením stěžovatel neuvedl žádné důvody. Stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila na skutečnost, že původně žádala nejen o příspěvek na motorové vozidlo, ale také na jeho úpravu. V řízení by mělo být proto rozhodováno o obou dvou příspěvcích, neboť v neupravené vozidlo by vzhledem k jejím omezením nemohla řídit.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky pro projednání kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů. Ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[6] Stěžovatel formálně namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a vady řízení (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), avšak obsahově uplatnil pouze námitku nesprávného vyhodnocení zdravotního postižení žalobkyně znalcem v řízení před krajským soudem. Námitka neúplného nebo nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách podmíněných nepříznivým zdravotním stavem se podle judikatury Nejvyššího správního soudu posuzuje jako námitka jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, čj. 4 Ads 13/2003-54, ze dne 3. 4. 2013, čj. 6 Ads 158/2012-24, nebo ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 Ads 45/2013-25).

[7] V řízení nebyla zpochybněna zákonnost ustanovení znalce MUDr. Františka Stoklásky krajským soudem. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 4 – 8 velmi podrobně popsal závěry, ke kterým znalec dospěl, včetně vyjmenování podkladových nálezů odborných lékařů, které měl k dispozici a z nichž vycházel. Krajský soud popsal srozumitelně, na základě jakých skutečností dospěl znalec k závěru o závažném postižení horních končetin a páteře. Věnoval se též rozdílu v posouzení těchto postižení ze strany OSSZ a stěžovatelky, k tomu uvedl, že PK MPSV citovala více podkladových odborných nálezů od OSSZ, avšak čerpala z nich pouze výběrově, převážně v neprospěch žalobkyně. Důraz byl věnován postižení krční páteře, byla opomíjena bederní páteř, jejíž anatomický i funkční stav doložený CT je závažnější a chronický. PK MPSV při celkovém posouzení neuvedla postižení horních končetin, ale ani postižení páteře, přestože v lékařských nálezech tato postižení byla popsána.

[8] V další části odůvodnění krajský soud podrobně vysvětlil, jakým způsobem znalec dospěl k závěru, že zdravotní postižení žalobkyně splňují charakter dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ve smyslu § 9 odst. 1 až 4 a 6 zákona č. 329/2011 Sb. Podle názoru znalce postižení žalobkyně odpovídá zdravotnímu postižení uvedenému pod písm. g) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. Znalec ověřil postižení žalobkyně osobně v místě jejího bydliště, což žádným předchozím posudkovým orgánem nebylo provedeno. Žalobkyně je jednoznačně a dlouhodobě odkázána na invalidní vozík.

[9] Krajský soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že posouzení znalce je v souladu s lékařskými zprávami, znalec své závěry podrobně popsal a vysvětlil, na rozdíl od žalovaného, respektive PK MPSV. Žalovaný své výhrady vůči znaleckému posudku pouze konstatoval a nijak neodůvodnil. Postižení páteře nebylo v rozporu se spisovým materiálem předmětem správního řízení, žalovaný tento deficit popsáný v posudku nijak nevysvětlil a nevyjádřil se k němu.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stejný přístup, který krajský soud kritizoval ohledně neodůvodnění výhrad vůči znaleckému posudku, zvolil stěžovatel i v řízení o kasační stížnosti. Obsah kasační stížnosti je v podstatě v plném rozsahu uveden pod bodem [3] tohoto rozhodnutí. Stěžovatel se omezil na závěr, že podle jeho názoru není splněna podmínka postižení tří a více funkčních celků, neboť žalobkyně má těžce postiženy pouze dolní končetiny. K postižení páteře uvedl, že znalcem uváděné postižení "*není podloženo příslušným neurologickým ani ortopedickým korelátem*". K tomu připojil tvrzení, že podle

doložených odborných nálezů postižení páteře nedosahuje funkčně těžkého postižení, odkázal na zprávu MUDr. K. z 18. 4. 2013 a nemocnice Šumperk z 13. 5. 2013, *"a další"*. Stěžovatel nijak neodůvodnil, proč postižení páteře podle jeho názoru nedosahuje funkčně těžkého postižení, nepolemizuje se závěry uvedenými ve znaleckém posudku, který se hodnocení (nejen popisem) postižení páteře věnuje velmi podrobně na několika místech, konkrétně v posudkové rozvaze a posudkovém závěru. Na straně 29 posudku cituje znalec obsah lékařské zprávy ze dne 18. 4. 2013, dovozuje z ní závažné postižení páteře i pravého ramene. Stěžovatel neuvádí, z jakých důvodů jsou závěry znalce (srozumitelně a obsáhle odůvodněné), nesprávné, proč s jeho závěry nesouhlasí.

[11] Zcela shodně stěžovatel vznesl i námitku ohledně hodnocení postižení horních končetin: *"Ani postižení horních končetin nesplňuje kritérium těžkého funkčního postižení, které by bylo doloženo ortopedickým nebo neurologickým nálezem"*. Přestože znalec i krajský soud odkázali na několik lékařských zpráv a nálezů, včetně osobního vyšetření provedeného znalcem, jejichž obsah citovali a hodnotili se závěrem, že jimi je prokázáno postižení horních končetin žalobkyně, stěžovatel s jejich závěry nepolemizoval, opět se omezil na ničím neodůvodněné popření těchto závěrů.

[12] Nejvyšší správní soud k takto koncipovaným kasačním námitkám uvádí, že jsou na hranici přezkoumatelnosti, obsahují pouze tvrzení nesouhlasu, bez sdělení důvodů, na kterých by výhrady stěžovatele spočívaly. Nelze k nim proto přistoupit jinak, nežli též konstatovat, že nijak nezpochybňují závěry znalce ani napadeného rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je plně přezkoumatelný, obsahující logické a vyčerpávající odůvodnění výroku, dle něhož se napadené rozhodnutí stěžovatele pro závažné vady řízení ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení. Stěžovatel je na základě rozhodnutí krajského soudu povinen znovu rozhodnout o žádostech žalobkyně na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, tak na příspěvek na jeho úpravu. Při novém rozhodování je stěžovatel vázán jak právním názorem vysloveným krajským i Nejvyšším správním soudem, tak i důkazy, které byly v řízení před krajským soudem provedeny (§ 78 odst. 6, 7 s. ř. s.). Znalecký posudek, který byl vypracován v řízení před krajským soudem, je tedy stěžovatel povinen zahrnout mezi podklady pro nové rozhodnutí a vycházet z něho. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je již skutkový stav zjištěn, a správní orgán je vázán i právním názorem vysloveným soudem, jsou splněny všechny předpoklady pro vydání rozhodnutí ve velmi krátkém časovém úseku, což by bylo záhodno i vzhledem ke zdravotnímu stavu a věku žalobkyně.

III. Závěr a náklady řízení

[13] Námitky stěžovatele nebyly z výše uvedených důvodů shledány důvodnými a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[14] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalobkyni náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu